

ръдникътъ ми донесе пропускътъ за свободното преминуване, подписанъ отъ Пугачова, и повика ма отъ неговото име да ида при него. Азъ го намѣрихъ готовъ за пѣтъ. Не мога да ви изскажа какво осѣцахъ въ онова време, когато са раздѣляхъ съ онзи страшенъ човѣкъ или извѣргъ, койго бѣше злодѣецъ за сѣкого, освѣтъ за мене. Защо да не кажа правото? Въ тая минута силно чувство ма влѣчеше камъ него. Азъ силно желѣхъ да го изтѣгла изъ ръцете на злодѣйците, които предводеше, и да спаса главата му додѣто имаше време. Швабринъ и народътъ, които са трупаха около насъ, ми побъркаха да му изскажа сичко, съ щото бѣше прежлисно смърдето ми.

Ние са раздѣлихме приятелски. Когато Пугачовъ видѣ между другите хора Акулина Памфиловна, то я поплаши съ пѣрстътъ си и мигна ѝ забѣлжително; послѣ сѣдна въ колата, заповѣда на кочияшинътъ си да върви камъ Берда, и когато конете вече тръгнаха, той са обърна още единъ пѣтъ камъ мене и извика: „Прощавайте, ваше благородие! Дано са видиме още веднѣшъ.“ Ние и наистина са видѣхме,—но въ какви обстоятелства!.. Пугачовъ замина. Азъ дълго време глѣдахъ на бѣлото поле, по което хвърчеше неговата тройка. Хората са пѣрснаха. Швабринъ са скри. Азъ са върнахъ въ къщата на попътъ. Сичко бѣше готово за търгование; азъ повече не искахъ да са мая. Сичкото наше имане бѣше помѣстено въ старата командантска талижчица. Талигаджиятъ завчасъ въргна конете. Мария Ивановна отиде да са прости съ гробовега на родителите си, които бѣха законани жди черковата. Азъ искахъ да я заведа, но тя ма помоли да я остава сама. Послѣ нѣколко минути тя са върна назадъ и обливаше са съ горѣщи сълзи. Колата бѣха готови. Попъ Герасимъ и жената му